

PÉNNIG

SZÁM : 91.953
92.189

974

J E G Y Z É K Ö N Y V

felvételű 1945. július 12.-én a Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság DEGES irodájában /: Budapest, VII. Bethlen tér 2.*/.

Megjelenik:

született: Budapesten, 1906. június 22.-én
foglalkozása: kereskedő

Megjelenik:

született: Nagyváradon, 1911. december 26.-án
foglalkozása: háztartástesteli

Tábozók: Havesbrück: 1944. december 10.- 1945. január 9.-éi
Pénig: január-április 15.

Fentnevezettek egymást kiigószítva egybehangzóan előadják a következőket:

1944. december 2.-án vitték el pápai védett házból a nyilasok a Klauzál térre. Itt átadták a rendőröknek, akik a Tolaki tér 10. számú házába vitték. Kibővítéstől a nőket a férjaktől és egyenesen kihalították a Közsefvárosi pályaudvarra.

70-en voltunk egy waggonban. Még itt Pesten kaptunk 3 kenyert és egy pritamin konzervet az egész waggon részére. Győrben megálltunk és csendőri felügyelet mellett elintéztük szükségleteinket. A következő állomás Hegyeshalom volt. Sárgaborsó levelet adtak nekünk. Itt kiszedték a waggonokból, lezárták, majd újra felszálltunk. A határon Zircbörtnál azámszerint átvették a németek, akik rendszer személykocsikba helyezték át miniket. Kaptunk fejünkönként egy kiló kenyeret és 5 deka margarint. Prágán, Bécsen és Berlinen keresztűl utaztunk Havesbrückbe.

Itt 2.000 nő volt. Nagy Zeltékben láttunk, ahol uszott minden a személytől és a sártól, a w.c. is a sátorban volt. A legszörnyűbb volt, hogy nem létezett víz, 10 nap alatt 30 nő örült meg. Még lenni sem tudtunk, csak egész nap álltunk. Csak moslékot kaptunk ennél. 10 nap után kitalarították a Zeltéket és felállítottak ágyakat. Ekkor kezdődött valami ellátásféle. Reggel fekete-kávét, délelőn valami moslékfőzeléket, este levelet adagoltak. Ehetetlen közöt volt. Tisztá kodási lehetőség egyáltalán nem volt, vizet még inni sem kaptunk.

PÉNNIG

SZÁM : 91.953
92.189

974

J E G Y Z É K Ö N Y V

felvételű 1945. július 12.-én a Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság DEGES irodájában /: Budapest, VII. Bethlen tér 2.*/.

Megjelenik:

született: Budapestban, 1906. június 22.-én
foglalkozása: kereskedő

Megjelenik:

született: Nagyváradon, 1911. december 26.-án
foglalkozása: háztartástesteli

Tábozók: Havesbrück: 1944. december 10.- 1945. január 9.-éi
Pönnig: január-április 15.

Fentnevezettek egymást kiegészítve egybehangzóan előadják a következőket:

1944. december 2.-án vitték el pápai védett házból a nyilasok a Klauzál térre. Itt átadták a rendőröknek, akik a Tolaki tér 10. számú házába vitték. Kiszállították a nőket a Párflaktól és egyenesen kihalították a Közsefvárosi pályaudvarra.

70-en voltunk egy waggonban. Még itt Pesten kaptunk 3 kenyert és egy pritamin konzervet az egész waggon részére. Győrben megálltunk és csendőri felügyelet mellett elintéztük szükségleteinket. A következő állomás Hegyeshalom volt. Sárgaborsó levelet estak nekünk. Itt kiszedték a waggonokból, lezárták, majd újra felszálltunk. A határon Zurenbrunnál azámszerint átvették a németek, akik rendszer személykocsikba helyezték át miniket. Kaptunk fejünkönként egy kiló kenyeret és 5 deka margarint. Prágán, Bécsen és Berlinen keresztűl utaztunk Havesbrückbe.

Itt 2.000 nő volt. Nagy Zeltékben láttunk, ahol uszott minden a személyi és a hártól, a w.c. is a sátorban volt. A legszörnyűbb volt, hogy nem létezett víz. 10 nap alatt 30 nő örült meg. Még lenni sem tudtunk, csak egész nap álltunk. Csak moslékot kaptunk enni. 10 nap után kitalarították a Zeltéket és felállítottak ágyakat. Ekkor kezdődött valami ellátásféle. Reggel fekete-kávé, délután valami moslékfőzeléket, este levelet adagoltak. Ehetetlen kozt volt. Tisztá kodási lehetőség egyáltalán nem volt, vizet még inni sem kaptunk.

Minden ok nélkül ütöttek, vertek a Polizei nők. Az S.S.-ek munkára hajtottak, tipikus kényszer munka volt. A hegyet az egyik oldalon bontottuk és a másik oldalon építettük. Másnap ugyanezt fordítva csináltuk. Reggel 1/2 4 -kor volt a felkelés. A legnagyobb csikorgó hidegben, könnyű nyári ruhában 3-4 órabeszat álltunk Appellt.

Január közepe felé bewaggoniroztak. Az utra 75 deka kenyéret és 10 deka kenőmájast adtak. 3 napig utaztunk olyan waggonokban, amelyekben a jégcsapok csüngtek. Persze rengetegen megfáztak; sokan tüdőgyulladást, hólyag-hurutot, vesebántalmakat és főleg hasmenést kaptak.

Pennigben a fogadtatás nagyon rendez volt. Azt reméltük, hogy aránylag jó diunk lesz. Csakjában kaptunk levest és még kanalat is adtak hozzá, ez nagy boldogságot jelentett számunkra. Napi 8 km.-t kellett gyalogolnunk a munkahely és a léger között. Bár holtfáradtak voltunk itt is kellett Appellt állnunk. Fataápu légercipőt kaptunk, mely mindenkinek 2 hét alatt tönkrement. Rengeteg volt a lábgyógyás. Munkában az uton ütöttek, vertek. A kosztunk az első hét után rettenetesen csökkent. 2 deci vizes répát kaptunk délben. Az S.S. nők és a német mesterek nagyon hajtották a munkát.

Április 13.-án ottmaradtunk a légerben 65 súlyos beteg és 5 olyan, aki valamennyire bírta magát, minden élelem nélkül. Tervbe volt véve, hogy valamennyiünket kivégezzenek. Az Oberscharführer azonban erre nem vállalkozott, ő is elment a többiekkel és mi teljesen egyedül maradtunk. Krumplihéjat találtunk, abból főztünk levest. Az amerikaiak bejöveteléig a krumplifüldéken organizáltunk némi élelmet. Végre április 15.-én felszabadítottak az amerikai csapatok. Minket Altenburgba vittek a szanatóriumba. A Kommandant Friedmann George hadnagy olyan jó volt ehhez a 70 nőhöz, hogy sohasem fogjuk elfelejteni. Éjjel nappal értünk küzdött és az ő önfeláldozásának köszönhető, hogy javarészt éjtelben maradtunk.

A jegyzőkönyvet felvette:
Pollák Franciska

Pollák Franciska

